

KARL
JALE EIDEM
POLJAREVIUS
AJOJAHTI

 SAGA
EGMONT

Karl Eidem
Jale Poljarevius

Ajojahti

Suomennos: Anssi Alanen

SAGA Egmont

Ajojahti

Translated by Anssi Alanen

Original title: *Jakten*

Original language: Swedish

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2020, 2023 Karl Eidem, Jale Poljarevius and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727028552

1. POD-udgave

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

"Desperado, why don't you come to your senses?
You been out ridin' fences for so long now
Oh, you're a hard one
But I know that you got your reasons
These things that are pleasin' you
Can hurt you somehow"

The Eagles, "Desperado"

Johdanto

Tukholmassa oli keskikesä ja aurinko paistoi. Puiden oksat liikkuiivat laiskasti lenseässä tuulella, joka sai ilmaa vaivoin liikkeelle. Lehdet eivät kahisseet. Edes linnut eivät jaksaneet sirkuttaa. Oli tyyntä ennen myrskyä, lyhyt ja epätodellinen hetki ennen kuin arki murtuu kaaokseksi. Se tuokio, jolloin luonto hiljenee ja valmistautuu.

Tukholman poliisin komisario Hannah Kaufman seisoi rautatiesillalla ja katseli kiikarilla alas siirtolapuutarhaan. Huomion kohteena oli pieni armeijanvihreä mökki, jossa oli punaiset ikkunankarmit. Pieni puurappunen johti ovelle, joka oli punainen. Vihreästä väristä tuli lähinnä oksennus mieleen. Hannahista oikealle, toisella puolen junaradan raiteita, nousivat korkealle Tanton kerrostalot. Talojen kaarevien muotojen takana avautui Årstanlahden tummansininen vesi. Tästä tulisi ikimuistoinen kesäpäivä. Vai tulisiko?

Siirtolapuutarhamökkien rauha oli sekin petollista. Armeijanvihreää mökkiä piirittivät Ruotsin valmiusyksikön, NI:n (Nationella Insatsstyrkan), erikoisjoukot, jotka käynnistivät operaation vaivihkaa jo aamulla ja pysyttelivät yhä suojassa. Poliisin lämpökamera oli vahvistanut, että mökin sisällä oli elämää. Jonkinlainen sydän siellä sykki lämpöä. Iskua ei saanut aloittaa ennen kuin kaikki toimijat olivat asemissa ja jokainen pakoreitti oli tukittu ja valvonnassa. Siirtolapuutarhan laidoille oli järjestetty huomaamattomia sulkupisteitä.

Juna ylitti rautatiesillan Hannahin takana. Piiritettyjen mökkien vierailijoita oli varoitettu eri tavoin ennakolta tai suostuteltu yksitellen lähtemään paikalta. Myrsky oli tulossa, mutta harva Södermalmin asukas sitä huomasi. He jatkoivat kesän lämmöstä ja loikoisuudesta nauttimista parhaansa mukaan. Tällaisista päivistä kuului ottaa ilo irti Ruotsissa, missä syksyn ja talven kuukaudet ovat pitkiä, kylmiä ja pimeitä.

Aamupäivä oli edennyt yhdentoista tienoille, kun NI aloitti viimeisen luvunlaskun ennen iskun suorittamista. Hannah ei saanut osallistua iskuun tällä kertaa aktiivisesti. Hän oli halunnut mukaan, mutta operaatiojohto vastasi kieltävästi, joten nyt hän oli sen sijaan kiikari kourassa Årstadillalla noin 300 metrin päässä siirtolapuutarhamökistä, jossa Aslan Basajevin epäiltiin piilottelevan. Hannahin pitkä tukka oli auki ja peitti hartiat. Hän oli kiukkuinen. Viime päivien tarkkailu vahvisti jokseenkin varmasti terroristin lymypaikan. *Jokseenkin varmasti.* Joku tämän näköinen oli liikkunut mökin tienoilla. Hannahin vieressä sillalla seisoj UAS-pilotti eli droonin lennättäjä. Pilotti hakeutui asemiin korkealle paikalle pitääkseen katsekontaktin drooniin, kun hän ohjasi sen kohteeseen. Kätevä pieni monitori näytti hänelle lennokin ottamaa kuvaa.

"Katso!" pilotti sanoi Hannahille ja näytti ylpeänä ruutua, jossa siirtolapuutarhamökki näkyi suoraan yläpuolelta. Kattokin oli vihreä. Lennokki ei pitänyt mitään ääntä. Se leijui kuin kotka ilmassa ja vaani saalistaan. Hannah tunsi kasvavaa pahoinvointia. Vatsa käpertyi sykkyrälle. Hän katseli levottomana ympärilleen. Välttääkseen paljastumisensa terroristille he olivat tietoisesti sallineet rajallista siviilieliikettä alueella. Yksi jos toinenkin kävelytti koiraansa lähinurkilla. Kaksi hölkkääjää esittävää poliisia juoksi ohi ja nyökkäsi vaivihkaa Hannahille. Tämä pani radion päälle ja kuuli heti puheet iskujoukon ja esikunnan välillä. Iskun hetki lähestyi. Kohta tyyni vaihe päättyisi. Hannah tunsi sen. Sensorit havaitsivat liikettä mökissä. Tämä ei saanut mennä pieleen. Terroristia ei saanut päästää enää pakoon. Se olisi häpeällistä.

"H miinus 6. Ovatko kaikki jo asemissa? Kuuntelen."

Kuusi minuuttia aikaa. Vaivaiset 360 sekuntia. Hannahin sydän jyskytti kiivaammin.

"Kaikki asemissa. Saamme kuvavirtaa droonista mökin yllä. Kuuntelen."

"Onko Lasse-Maja sisällä? Kuuntelen."

"Ei tietoa, mutta uskomme niin. Lämpökamera ei havaitse juuri nyt liikettä. Hän kenties nukkuu. Kuten hän yleensä tekee päivisin. Kuuntelen."

Terroristin koodinimi suojatussa radioliikenteessä oli Lasse-Maja. Nimi saatiin ruotsalaiselta varkaalta, joka pukeutui legendan mukaan naisten vaatteisiin voidakseen liikkua salaa. Siinä oli yhteys Aslanin valkaisemaan tukkaan, jonka ansiosta hän pääsi huomaamatta pakoon. Lasse-Maja. Viime aikojen perinpohjaisesta tarkkailusta oli syntynyt käsitys, että terroristi odotti aina pimeää. Hän nukkui päivisin ja oli valveilla öisin,

jolloin hän katosi äkkiäisesti. Hän hankki ruokansa yöllä auki olevista Hornsgatanin kaupoista Hornstullin tietämillä. Hän kiersi pitkillä kävelyretkillä kaupungin tyhjiä katuja. Kukaan ei oikein tiennyt, miten kauan tätä oli jatkunut. Eikä kukaan ollut varma, *oliko* mies todella Aslan Basajev. Riittihän Tukholmassa tänä kesänä ulkomaalaisen näköisiä nuoria ja varattomia miehiä kuljeksimaan kaduille. Poliisin ohjenuorana oli edetä varovasti ja välttää skandaalia. Tarkkailua piti jatkaa ennemmin päivä liikaa kuin liian vähän, kuului käsky.

Viimeisessä valvontakameran kuvassa mies, joka käytti Aslan Basajevin nimeä, lähti Yliopistollisesta lastensairaalaista vasta noin viikon kuluttua johtamastaan attentaatista. Hänen oli siis täytyntä kätkeytyä kylmäverisen röyhkeästi rakennukseen odottamaan myrskyn laantumista ja lähteä vasta sitten. Lymyvaiheensa aikana hän oli valkaissut tukkansa. Poliisi löysi tyhjän valkaisuainepullon valtavasta ilmastointihuoneesta, ilmanvaihtokoneen kuorista. Piilotteliko hän siellä vinttikerroksessa koko ajan?

"H miinus 4", rätisi radiosta. "Toistan H miinus 4. Kuuntelen."

Edellisestä sananvaihdesta tuntui kuluneen puoli tuntia eikä kaksi minuuttia. Aika ryömi tympeän hitaasti, kuten hiki Hannahin selässä.

Kaikki osalliset vahvistivat lyhyesti asemansa ja valmiutensa. Miksi Aslan halusi piiloutua niin *lähelle* rikospaikkaa, jos se nyt oli hän? Se tuntui *sairaalta*. Miksei hän pyrkinyt saman tien kauaksi lastensairaalaista? Kukaan ei tiennyt siihenkään syytä. Hänen veljeään Hassania oli kuulusteltu yhä uudestaan ja uudestaan. Tämä kieltäytyi paljastamasta veljeään, sanoi ettei tiennyt mitään ja ettei itse tukenut veljensä kumouksellisia

toimia. Hannah ei uskonut näitä puheita. Mutta mitä se auttoi? Ellei joku halunnut puhua, hän pysyi hiljaa. Tehokkaita painostuskeinoja ei ollut.

"H miinus 2."

Aika tiivistyi äkkiä ja näkökentästä tuli kuin kiikaritähtäin. Siinä erottui vain vihreä siirtolapuutarhamökki. Sekunteja laskiessa niistä tuli lähes näkyviä, kuin ajan viipaleita. Keskittyneen UAS-pilotin kasvopiiirteet jännittyivät. Jos terroristi koettaisi paeta, hänen tehtävänsä olisi seuraila tätä lennokilla, metallisella petolinnullaan. Hannahin ajatukset lakkasivat kieppumasta kuin perhoset. Hän kuuli hengenvetonsa ja tuns sydämensä lyönnit. Pilotti oli ilmeetön kuin sfinksi.

Viimein kajahti räjähdys, joka ravisteli koko aluetta. Mustapukuinen erikoismies ryntäsi mökille ja taklasi ovea, joka antoi heti periksi. Miksi ovi oli lukitsematta? Hannah siristi silmiään ja koetti nähdä tarkemmin kiikarillaan. Avoimesta ovesta heitettiin kaksi tainnutuskranaattia sisään mökkiin, samalla kun iskujoukon jäseniä tuli lisää esiin. Kiikari kertoi muiden mustapukuisten miesten ympäröineen mökin. Kranaateista purkautunut kaasu täytti savuna oviaukon ja haittasi näkyvyyttä. Joku huusi kovaa ja pari laukausta kajahti. Sitten lisää laukauksia – ja pitkä hiljaisuus. Oliko kohde otettu kiinni? Iskujoukon jäseniä ryntäsi lisää mökkiin ja katosi savuun. Hannah pidätti henkeä ja luuli nähneensä kissan äkkiä loikkaavan mökistä ja katoavan. Vai oliko se vain kuvitelmaa? Hän pidätti henkeään.

Sitten radio räsähti jälleen eteen.

"Ei tulosta", ääni sanoi. "Lasse-Maja on karannut. Mökki on tyhjä. Myttyyn meni. Kuuntelen."

Hannah tunsi ilman tyhjenevän keuhkoistaan, aivan kuin häntä olisi lyöty nyrkillä vatsaan. He hukkasivat tilaisuutensa. He odottivat liian pitkään. Nolaus ei ollut enää pelkkä pelko. Se oli jo toteutunut.

"Hitto!" hän huudahti. "Helveti! Se piru karkasi taas. Miksi odotitte niin kauan ennen kuin päätitte iskeä?"

Droonimies ei vastannut, mutta hänkin näytti pettyneeeltä ja turhautuneelta.

"Emme tiedä edes, oliko se oikeasti *hän*", mies puolustautui. "Saa nähdä. Tulevaisuus kertoo sen."

Hannahin korviin mies kuulosti diplomaatilta.

"*Tulevaisuus*", hän tuhahti. "Tulevaisuutta ei ole."

Pilotti kohautti olkapäitään.

"Tee sitten uusi kierros sillä droonilla!" Hannah sanoi. "Hän voi hyvin olla lähistöllä. Koeta löytää hänet!"

UAS-pilotti ei ollut millään muotoa Hannah Kaufmanin käskyvallan alla: hän vastasi toimistaan NI:n iskujoukkojen päämajaan. Jokin Hannahin äänessä taivutti hänet kuitenkin samalle kannalle ja noudattamaan tämän käskyä. Lennokki nousi nopeasti korkeammalle, jolloin mökit kutistuivat ruudulla ja niitä näkyi enemmän. Savua tuprusi koko ajan oviaukosta.

"Hän haluaa tarkkailla meitä", Hannah sanoi. "Niin sairastunut. Näetkö mitään?"

"Hiljaa! Koetan keskittyä. Katso itse!"

Pilotti siirtyi lähemmäksi, jotta he molemmat näkisivät ruudun. Lennokki oli nyt noin 50 metrin korkeudessa ja kävi yhä vaikeammaksi erottaa, mitä maan pinnalla tapahtui. Uteliaita ihmisiä oli alkanut kerääntyä sulkujen taakse alueen laidoilla. Pian iltapäivälehdet ehtisivät paikalle. Radioiden

välityksellä neuvoteltiin, mitä iskujoukon kuului tehdä seuraavaksi. Lennokki jatkoi nousuaan ylemmäs, ja sen kamera näytti jo Årstalahden vesiä ja korkeiden Tanto-talojen kattoja.

"Mikä tuo on?" Hannah sanoi äkkiä.

Pilotti suurensi kuvaa hitaasti kohteeseen. "Mitä tarkoitat?"

Hannah aukaisi kanavan radiostaan, jotta kaikki kuulisivat hänet.

"Kerrostalon katolla makaa joku ja seurailee iskua kiikarilla. Kuuluuko hän meihin? Kuuntelen."

"Millä katolla, kuuntelen", esikunnan komentaja kysyi.

"Tanto-talon katolla, kuuntelen."

Hannah ja UAS-pilotti katsoivat toisiaan. Iskujoukon johtaja Johan Svärd oli myös kuullut viestin radiosta ja vastasi heti: "Saatko parempaa kuvaa henkilöstä katolla? Kuuntelen."

Lennokki laskeutui lähemmäs, jotta kaikki monitorikuvan äärellä näkivät katolla makaavan ja heitä tarkkailevan hahmon.

"Onko hänellä vaalea tukka? Kuuntelen."

"Odot... luulen että hän on itse asiassa kalju. Ja hän taisi havaita minut. Hän huomasi droonin. Nyt hän lähtee. Kuuntelen."

"Se on *hän*", Hannah sanoi kasvot kivettyneinä ja unohti radiokoodit. "Se on Aslan, piru vie. Hän valvoo meitä. Helvetti!" Hän unohti sanoa "kuuntelen".

"Mitä tapahtuu, kuuntelen?" esikunnasta huudettiin. "Hän lähti miehen perään", pilotti vastasi. "Juosten. Loppu."

Odottamatta ketään tai mitään Hannah lähti juoksemaan alas sillalta. Kulkutie kääntyi jyrkästi vasempaan ja siitä tuli Katarina Taikons Gång. Hannah lisäsi askeltonsä tiheyttä ja juoksi sillan alikulun kautta lähimmän suuren ja kaarevan kerrostalon

suuntaan. Hän ei aikonut päästää Aslania enää uutta kertaa käsistään ja koetti ajatella samalla, kun juoksi. *Kohde* tulisi hissillä, tai mahdollisesti rappusia, alas katutasoon ja sen jälkeen luultavasti pakenisi talon taakse, mistä maa vietti kohti lahtea. Hän ei aikonut juosta keskelle poliisin iskujoukkoa vaan koettaisi kadota väen sekaan rannalla. Hän oli *sairas* muttei tyhmä.

Viimein Hannah pääsi kerrostalolle ja katseli rappujen numeroita. Tällä puolella taloa ei näkynyt mitään liikettä. Hän kokeili rapun 67 ovea. Se oli lukossa.

"Täytyy kiertää talo", hän puuskutti itsekseen ja ryntäsi kulman ympäri. "Taakse!"

Kun Hannah pysähtyi kiivaan sprinttinsä jälkeen, hän näki Årstalahden veden suoraan edessään. Hänen ja lahden välissä oli vain pieni leikkipuisto ja parkkipaikka. Lastenvaunuja työntävä nainen puhui puhelimeen. Autonsa juuri pysäköinyt mies nousi ulos ja lukitsi oven huolellisesti. *Missä olet?* Hölkkääjää seisoi venyttelemässä lyhtypylvästä vasten. Vanha pariskunta käveli hitaasti nurmen poikki paperikassit kummallakin kädessä, matkalla lasinkeräysastialle. *Missä olet?* Hannah imi kaiken sisäänsä ja koetti käsitellä sitä, kun ohimot vielä sykkivät äkillisestä rasituksesta.

"Pitääkö kutsua vahvistuksia, kuuntelen?" hän kuuli kuulokkeista. "Missä olet Hannah, kuuntelen?"

"Epäilty on jossakin Tanto-talon läheisyydessä. Loppu."

Hannah ei jaksanut piitata muista. He olivat saaneet tilaisuutensa ja munineet sen. He saivat päättää omin nokin mitä tekivät. Hän antoi katseensa kiertää taas ympäristöä. Oliko mies yhä sisällä talossa? Hannahin hengitys alkoi tasaantua lyhyen kirin jälkeen. Hän ei nähnyt mitään epäilyttävää, mutta paikalla

olevilta oli syytä kysellä. Mitä he olivat nähneet? Miehen olisi pitänyt tulla tätä kautta. Ellei hän jäänyt taloon ja piiloutunut jälleen heiltä. Hannah katsoi taas ympärilleen, näki hölkkääjän ja huusi tälle.

"Hoi siellä!"

Hölkkääjä ei vastannut. Soiko hänellä musiikki korvissa?

"Hoi siellä!" Hannah huusi uudestaan ja lähti hölkkääjää kohti. "Poliisi!"

Mies irrotti otteensa tolpastä ja lähti taas hölkkäämään, mutta Hannahista pois päin kohti sairaalaa ja sen takana Eriksdalsbadin uimalaa ja Skanstullia.

"Seis!" Hannah huusi ja näki hölkkääjän lisäävän vauhtia. "Poliisi!"

Silloin Hannah ymmärsi. Hölkkääjä oli *hän*. Tämä nautti ollessaan Hannahin lähellä. Hän koski palvelusasettaan ja koetti samalla punnita tilannetta. Hän ei epäröisi ampua miestä, jos saisi vapaan paikan. Mutta mies erkani hänestä nopeasti.

Siksi Hannah luopui sekavista ajatuksistaan ja pani toimeksi. Hänen piti vangita mies. Nyt tai ei koskaan. Toivottavasti iskujoukko kutsuisi vahvistuksia ja koettaisi saada terroristin satimeen. Hehän voisivat käyttää lennokkiakin apuna. Mies oli nyt noin 200 metriä Hannahin edellä, mutta välimatka kasvoi. Mies juoksi nopeasti ja kevein askelin, eikä tuntunut siltä kuin häntä saisi yhtään kiinni, päinvastoin. Lahtea kiertävällä kävelytiellä oli runsaasti ihmisiä. Välillä Hannah törmäsi johonkuhun ja menetti vauhtia.

"Poliisi! Väistykää!" hän huuteli tasaisin väliajoin.

Kulku tie jatkui rantaa pitkin. Silloin tällöin Hannah erotti kevein askelin pakenevan hahmon kävelevien ihmisten joukosta avoimella paikalla. Sitten mies katosi jälleen kävelytien mutkien taakse. Hannah toivoi yhä vahvistuksia, mutta lennokkia ei näkynyt vielä kukaan. Kuinka vaikeaa sekin oli? Hänen vauhtinsa alkoi hiipua. Kehossa alkoi tehdä kipeää ja lihakset menivät maitohapoille. Hän oli ollut masentunut pitkin kesää eikä ollut jaksanut kuntoilla. Nyt hän sai kokea seuraukset.

Hän hiljensi vähitellen nopeutta ja oli jatkuvasti pakotettu myös väistelemään muuta väkeä tai seisahtumaan, että välttäisi juoksemasta päin lapsia tai lastenvaunuja kulkutiellä. Vasemmalla puolella kohosi sairaala korkeuksiin. Hannahin näköyhteys mieheen oli katkennut. Hän tiesi menettävänsä saaliinsa, ellei tämä sitten kaatuisi tai joutuisi jonkun kunnan kansalaisen pysäyttämäksi. Aika pieni toivo!

Väkijoukko vain tiivistyi ja minuutissa parissa he olisivat jo Eriksdalsbadin uimalan luona. Siellä mies voisi kadota vaivattomasti uimahaluisten tukholmalaisten sekaan. Hannah kuuli raskaan hengityksensä takaraivossaan. Piru vie, hän ajatteli. Hän jatkoi eteenpäin hitaampaan tahtiin. Takaa-ajo oli ohi. Aslan oli voittanut. Taas.

Ennen kuin kukaan huippukuntoisesta iskujoukosta sai häntä kiinni ja ennen kuin he saivat käyntiin suuren jahdin, jossa lennokka kierteli Eriksdalsbadin uimalavieraisten yllä, Hannah käsitti löytäneensä lääkkeen masennukselle, joka oli vallannut hänet tänä kesänä ja muuttanut auringon mustaksi. Aslan karkasi jälleen, mutta hän löysi jotain muuta: kipinän. *Jahti* toimi vastalääkkeenä. Se herätti hänet eloon. Se pitäisi hänen kasvonsa pinnan yläpuolella. Hannah hymyili. Hän seuraisi saalista vaikka maailman ääriin jos tarvitsi.

Ja siellä, maailman ääressä, hän tekisi miehestä lopun.

Luku 1

Päivää ennen Aslan Basajevin dramaattista jahtia Årstalahden rannalla Hannah Kaufman oli istunut nojatuolissa Poliisitalolla, tuijottanut eteensä ja tuntenut olonsa ontoksi.

"Entä mitä *tunsit* silloin?" nainen kysyi häneltä. "Voitko kuvailla sitä?"

Hannah katseli ympärilleen huoneessa. Se oli niin neutraalin väritön, että herätti sillä lähes huomiota. Niin kuin olisi suurella vaivalla luotu tila, joka oli mitäänsanomaton eikä antanut virikkeitä. Hiukan ylipainoinen nainen löyhästi istuvissa vaatteissaan katseli Hannahia myötätuntoisesti. Naisen silmät anelivat, että vastaisit jo, kiltti. Varattu aika hupeni.

"Tunsin tietysti suurta surua ja tyhjyyttä. Masennusta", Hannah viimein vastasi eläytymättä kummemmin. "Väsymystä koko sontaan."

Nainen nyökytti ymmärrystä. "Näit lasten kuolevan ja tunsit olosi siksi hyvin huonoksi. Miten arvelet tämän kytkeytyvän

siihen, että sinulla ei ole *omia* lapsia? Tekikö se asiasta vaikeamman tai helpomman?"

Huoneen häiritsevä nimettömyys tuntui jälleen painostavalta. Ei mitään hiton aavistusta, Hannah halusi huutaa. Mikä pirun kysymys tuollainen on?

"En tiedä", Hannah vastasi. Hän oli liian hyvin kasvatettu järjestääkseen näytöstä. Eikä se sitä paitsi auttaisi häntä yhtään. "Mistä sellaisen voisi tietää?" hän kysyi naiselta. "Meillä kaikilla on vain yksi elämä, jonka kukin koettaa vain elää parhaansa mukaan."

Hänen suutaan kuivasi.

"Ajattelin, että sinulla voisi olla siitä omia ajatuksia, Hannah. Käsitäthän, etten tosiaan halua johdatella sinua. Tärkeää on, että yhdessä voimme *avata* tuntemuksiasi. Saatko hyvää tukea *mieheltäsi*?"

Miltä mieheltä? hän halusi sanoa, mutta puri taas hammasta ja vilkaisi sen sijaan kelloa seinällä. Terapiatunnista oli jäljellä vielä puoli tuntia, ja huoneen ilma oli sakeaa kuin munanvalkuainen. Puoli tuntia tuntui ikuisuudelta. Hän halusi pois.

"En ole ollut oma itseni attentaatin jälkeen", hän lopulta sanoi. Se oli vähäverinen kuvaus, lattean rajamailla, mutta Hannah tunsu tarvetta sanoa jotakin. "Than kuin en löytäisi enää takaisin siihen minään, joka olin ennen. Hän tarveli jotain sisälläni."

"*Hän?*"

"Terroristien johtaja. Aslan Basajev."

Huone kävi yhä tukahduttavammaksi.

"Tunnetko vielääkään, että sota on ohi, Hannah?"

Intensiivisessä trillerissä komisario Hannah Kaufman joutuu kasvotusten terrorismin kanssa.

Lastensairaalaan tehty terrori-isku on jättänyt jälkensä. Pari kuukautta on kulunut ja elämä Tukholmassa palaa vähitellen kohti arkisia puitteita. Komisario Hannah Kaufmanin osalta tapaus ei ole silti ohi. Hän kärsii panttivankidraaman jälkimainingeissa masennuksesta. Kaiken huipuksi terrori-iskun päätekijä Aslan Basajev on kadonnut jäljettämiin.

Poliisi saa täysin odottamatta tiedon, että Aslania muistuttava mies on nähty sairaalan lähistön siirtolapuutarhassa.

Vangitsemisiskua suunnitellaan välittömästi, mutta jokin menee pieleen ja terroristi pakenee. Tästä käynnistyy kiihkeä ajojahti, joka johtaa yhä syvemmälle raakaan alamaailmaan. Eikä ainoastaan poliisi hae Aslania käsiinsä...

”Ajojahti” on itsenäinen jatko-osa trillerille ”Lastensairaala”.

Ruotsalainen kirjailija ja talousanalyytikko Karl Eidem tunnetaan nordic noir -rikosromaaneistaan. Jale Poljarevius on uppsalalainen poliisipäällikkö ja järjestäytyneeseen rikollisuuteen erikoistunut asiantuntija. Heidän ensimmäinen yhteinen trillerinsä ”Lastensairaala” on ollut Ruotsissa valtava menestys ja aloitti intensiivisen Hannah Kaufman -rikossarjan.